

Γλυκογίλα τους, αγάπη, γλυκογίλα τους, ειρήνη,
 μιά τιμή για τὰ γαλιόνα, τὰ μικρά και τὰ μεγάλα,
 μιά τιμή και μιά αγάπη, για νὰ μὴ χαροῦν κι' ἐκαίνοι,
 πού τῆς ἔχθρας τὸ φαρμάκι σὰς ποτίζουν στάλα στάλα.

Ὁ Φασουλῆς ἢ λέσα κλαίει μὲ μιά ὄλογορα.

(Ὁ Φασουλῆς σὰν ζήτουλας μὲ θλωμένο μάτι
 κάθεται καταμόναχος ἀπίθω 'στὸ Παλάτι,
 και τραγουδεῖ λυπητερά μὲ θλιβερὴ φλογέρα,
 και χύνεται παράπονο και κλάφει 'στὸν αἶρα.)

Φ. — Παλάτι πολυδύραστο, Παλάτι λατρευμένο,
 γύρνα και 'ὄς τὸν ζήτουλα τὸν κακομερισμαμένο.
 Τώρα πού μίσα 'στὴ Βουλή μας κάνουν σαματά,
 τώρα πού κι' ὁ μαντρόσκυλος μας λείει χωρατὰ
 και ἔσπαθάνει για στρατὸ μὲ ποζὰ Σακαράκα
 κι' ἀνάθει τὸ Ρωμαίικο σὰν μὲ φουροῦ λά βράκα.

Τώρα πού βλέπω, Βασιλεῦ, τοὺς πολυμέρους δλους
 νὰ τρώνε τὰ μανίκα των για τοὺς στρατοὺς και στέλους,
 τώρα πού σχολιάζεται μὲς 'στὴ Βουλή κι' ἡ Κρήτη
 και τρέχει και χειροκροτεῖ πολὺ κηρηναριό,
 νεροποντὴ 'πλημμύρισε και τὸ 'δικό μου σπῆτι
 κι' ἔπαισε κι' ἡ ταρατσα μου και 'λίγο μαγειριό.

Λυπησού, Κορωνίτσα μου, ζητιάνο κτηματία,
 πού μὲς 'στὸ ὄρομο ἔβηθη χωρίς καμμιάν αἰτία.
 Ἐμαθα, Κορωνίτσα μου, μὲ τὸση μου χαρά
 πὼς τώρα πάλι τῶδεῖς κι' ἑβάνης γαλαντόμα,
 και τρεῖς χιλιάδες ἔδωσε 'στὴν μαύρη συμφορὰ,
 πού τὸσο κόσμο εἶμαι μὲ τὴν ψυχὴ 'στὸ στόμα.

Τρεῖς χιλιάδουλας μετρηταῖς γι' αὐτοὺς πού βγήκαν λούτσα,
 τρεῖς χιλιάδουλας μετρηταῖς σὲ τούταις τῆς ἀντάρας...
 και μόνο νὰ τῆς φαντασθῆς μικρὰ μικρὰ χαρτούτσα
 γεμάτα μὲ νικηλίνας ἢ χάλεινας πεντάρας,
 καταλαβαίνεις τί παρὰς ἔγυθη για τ' ἀσκήρι
 μίσο ἀπὸ τὸ φιλόδηρον τοῦ Παλατιοῦ κημέρι.

Τρεῖς χιλιάδουλας μετρηταῖς ! ...
 ὄστε μου 'λίγας ἀπ' αὐταῖς.

Κι' ἕνα χρτεῦτοσο νῆχα
 τοῦ Βασιλεῦ μονάχα,
 θῆκτιζα τὴν ταρατσα μου, θῆκτιζα τὴν κουζίνα,
 και θῆκαυα τὴν γρίνα.

Μὲς 'στους παθόντας ἄς γραφῆ κι' ὁ τάλας Φασουλῆς,
 ὄστε καποῖον ἔρανον κι' ἔμεινα τὸ σακάτη...
 μὲ τοὺς ἑβάνους τάχατε δὲν ζοῦν κι' οἱ Βασιλεῖς ;
 μὲ τοῦ λαοῦ τὸν ἔρανον δὲν τρώει τὸ Παλάτι ;
 Μὲ τοῦ Κουβέρου τὸν παρὰ τὸ Στέμμα τοῦ λαμπρίνει
 και σὰν μὰς τύχουν συμφορὰς ὅπως μὰς τὸν δίνει.

Πάντα σὲ τούτον τὸν ντουιζὴ
 θὰ βασιλεύ' ἡ Ζητιανιά,

κι' ὁ κόσμος ἄλλο τίποτα νομίζω πὼς δὲν εἶναι
 παρ' ἕνα πέρνει δίνε.

Βλέπω κόσμον μὲ χρυσὰ
 ἔμπροστά μου νὰ ποζάρη,
 βλέπω κι' ἄλλον μὲ ταγάρι
 και κουρέλια περισσά,

και φωνάζω μοναχὸς μου λιγυμένος εἰς τὰ γίλινα :
 ἐνὰ ζητιάνος μὲ χρυσάρια, νὰ ζητιάνος μὲ κουρέλια».

'Ὁ Κορδονακούμπαρας μὰς κάνει φασαρία
 και νὰ προικίσῃ ἔβληθη τὴν κόρη σου Μαρία,
 κι' ἐν σὺ δὲν θίλεις, Βασιλεῦ, πεντάρα για τὴν κόρη,
 ὅμως ὁ Κροῖσος Θεωρῆς θὰ βάλῃ μὲ τὸ ζόρι
 κάθε πιστὸ του κουινὲ
 νὰ σκούρη για τὴν προικὰ ναί.

Αὐτὸς ὁ λαοπρόβλητος φωστήρ τῆς Καρκαλιῶς,
 αὐτὸς πού χύνει δάκρυα για ψυτοπερισσάματα,
 και λείει πὼς ἀμέτρητα χρωστοῦν τῆς Μιχαλοῦς
 ὄσοι φωνάζουν και βογγοῦν για στέλους και στρατεύματα,
 μόνο για σένα, Βασιλεῦ, δὲν κάνει τὸν μουφοῦλη
 κι' ἄς πᾶθ τὸ παλῆμακελο για τὴν Κορώνα σκούζει.

Αὐτὸς σοῦ δίνει, Βασιλεῦ, μὰ σὺ τὴν προικ' ἀρνέυσαι
 και μόνο μὲ τῆς συμφορὰς τῆς φτώχειας συγκινοῖσαι,
 και λίω σ' ὄλους τοὺς κουτοῦς :
 ἀμνηστὰ μὲ τὰ βρολιὰ
 ὄλο γαλαντόμους ὀνατοῦς,
 Πρωτοπουργοῦ και Βασιλεῦ.

«Μίσα 'στὴ φτώχεια, πού κόσμο δέρνει,
 ἐκείνος δίνει κι' αὐτὸς δὲν πέρνει,
 κι' ἐν τὸ Κουβέρνο πικρὸς οἰμώχῃ
 μὲ τὰς θυσίας τοῦ Κορδονάτου,
 ὅμως και πάλιν τὸ κράτος σῶζει
 γαλαντόμα τοῦ Κορονάτου.

Μὰ κι' ἐγὼ μὲ τὴν Θεωρῆ
 ἔσπαρῶν τὴν πούρα :
 «Ψωροκόστινα μουφοῦλη,
 'μπρός 'στὸν Θρόνο στέκα σοῦλα,
 κι' ὄλη χάρις κι' ὄλη λούσο
 'στῆς θυσίας σου τῆς τόσαις
 ὄσοι 'στὸν γαμπρὸ τὸν Ρουσο
 χιλιάδουλας τετρακοσάκις.

«Κάνε κι' ἄλλη μὲθ θυσία,
 τὸ βαρὺ πουγγί σου κούνει,
 μὴ φανῆς και 'στὴν Ρωσοσία
 Ψωροκόστινα παιγιόσινα.

«Συλλογίσου, κασοῦζαρά,
 τί θὰ 'πῆ κι' ἡ συμπεθέρα,
 σὰν δὲν ὄδωρε μῆτι ὄσπαρ
 για τὴν κόρη τὴν δειυέρα.

Θεωρῆ, πῦ βλαστημάς
 σὰν σοῦ λείψῃ και βιλόνι,
 δὲν ταυριάζουν και σ' ἔμας
 κλάφεις Ἐξηνταβελόνη.

« Ἀπλώσε, τοῦ Θρόνου ταίρι,
τὸ κομμένο σου τὸ χέρι
μὲς 'στῆ: ἀδείξαι μας σεντούκιαι
γιά νά χάσκουν δι' αὐ τοῦ Δούκεαι.

« Κορδονάρα μου γλυκειά,
ἔλα ἔδωε τὰ προικιά,
ἔλα νά καλκαρίσῃς
τοὺς συμμάχου, Θεωδωρούλα,
κι' ἔγω θίλω νά προικίσῃς
τὴν χρυσή βασιλοπούλα.

« Ὅσο κι' ἀν φωνάζουν τώρα
πῶς μὰς πνίγει φτώχειαι μπόρα,
πρέπει νά κρατοῦμε, φίλε,
τοῦ Κουβέρνου μας τόνορι.

« Θεωδωρή, τὴν πίστι στήσε
τῆς μουρλούκαι Ρωμησοῦναι,
γαλαντόμοι μόνον ἴσαι
νά μὴ ἔχῃ καὶ νά ἔνις.

« Ἀχ! ἀς ἤμουν Βασιληῆαι σου 'στὸ θρονί μου νά σέ κάτω,
ἔχ! ἀς ἤμουν Βασιληῆαι σου, Θεωδωρή μου λαχανά,
νά σοῦ δίνω κάθε τόσο τοὺς Μεγαλοσταύρουαι μάτσο
καὶ μαντρόσκυλο νά σ' ἔγω τῆς Αἰλλῆαι παντοτινά.

« Κορδονάκι λιγερὸ
μὲ γινάτιαι καὶ καπρίτσιαι,
προικισαι, νά σέ χαρῶ,
καὶ τὰ ἔδωλαι μου κοριτσιαι.

« Κι' ὁ φτωχὸς ὁ Φασουλῆαι
μὲ τὴν ζῦλινη τὴν ράχη,
τροχιδοῦραι τῆς Αἰλλῆαι,
πίσσαρα κοριτσιαι τάχη
μὲ συμπάθειαι, Θεωδωρή,
κι' ἀπὸ σένα κερτρεῖ.

« Συμφορά μου κι' ὠμίνα!
δαίξε καὶ γιὰ τούτῃ πόνο,
κι' ἔλα ἔδωαι 'στὸ καθίνα
ἱκατὸ χιλιάδες μόνου.

Σὺ προστάτῃς των νά γίνῃαι,
σύ νά θίλῃαι νά μὲ ἔνις,
κι' ἔγω δαρά νά μὴν πέρνω,
νά φωνάζω πάρα 'πίσω,
καὶ τῆς προικισαι 'στὸ Κουβέρνο
δωρεῶν νά τῆς ἀφήσω.

Μὲς 'στῆς μπόρας τὴν βροντή
καὶ μὲς 'στὴν νεροποντή,
ποῦ βογγοῦσαι σάν θεροῦ,
παίει καὶ τὸ μαγεῖρο,
παίει κι' ἡ ταράτσα πολυχαι...
τώρα ποῦ θ' ἀπλώνω ρουχαι;

« Ἐμπα κι' ὁ Διαδόχου, σερνὸν τοῦ Θρόνου κρῖνον,
σάν ἄλλου λιοντόκαροῦ Ριγάρουαι τῶν Ἑλλήνων
μὲς 'στὰς πολλὰς προνοΐαι του πῶαι ἔλαβη τὴν πρόνοιαιν
καὶ στήση καὶ τὸν λῆοντα, ποῦ κίταῖαι 'στὴν Χαϊρωῖαιαν,
κι' ἔτσι ν' ἀρχίσῃ δι' αὐτοῦ τὴν ὄραση τῶν ἀγῶνων
ἱκαί ποῦ κλαῖον ἱσθουαι τὸ κλῆαι τῶν προγῶνων.

Κι' εἶπα εἰδὲν εἶναι πρὸ καλὰ πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον
νά βράσῃ κι' ὁ Διάδοχου τὰ κληῖ τῶν πατέρων,
νά προνοήσῃ καὶ γιὰ μὲ, νά λυπηθῇ τὴν φάτσα μου,
κι' ἀντι νά στήση λῆονταῖαι νά στήση τὴν ταράτσα μου;»

« Δὲς τὰ πλήρωτῃ τὸ σπῆται
τοῦ φτωχοῦ τοῦ φασουλῆται,
κι' ὄρκο κάνω, βρε παιδιά,
σάν θεράπων Αἰλλῆικῆαι
νά μὴ βγάλω ταμπούζῃ
γιὰ τὴν πρῆται τοῦ Δουκοῦ.

(Ἐνὼ τοιαῦτα τραγουδεῖ προσέρχεται ἱκαί πέρα
κι' ὁ Περικλῆτου ὁ χαλιῶς φουστῶνταῖαι μὲς φλογέρα.)

Φασουλῆαι καὶ Περικλῆτου, ὁ καθέναις νέτου σκέτου.

Π. — Παραίτα τῆς φλογέρας σου τὸ δυνατὸ μεράκι
κι' ἔλα νά πάμω 'στὴ Βουλή νά ἔῃ τὸν Θεωδωράκη,
σωστὸ λειοντάρι καὶ θεροῦ δι' τοῦτο τὸ Ντεβλίται,
ποῦ τρέμουν διαι σάν ἰσθῶν τὴν κάτασπρῃ του χαίτη.
Μὲ γέλωτο κοροιδευτικὸ τὸν εἶδαι νά κῦτταξῃ,
τὸν εἶδαι τὸ ταμπάρο του, βρε Φασουλῆ, νά βγάξῃ,
καὶ μὲς 'στὴν φουρῃαι τὴν πολλή, ποῦ πῆγαι νά κρεπάρω
ἔγῃαι κι' ἡ ρεῖγιότα του μαζὶ μὲ τὸ ταμπάρο.
Τὸν κῦτταξαι κι' ἡ φάτσα του μὲς φάγη σάν καινουρῃαι
κι' ἀρχίξαι σάν χωρατατζῆ νά λῆη καλομπούρῃαι,
καὶ μ' ἔδωαι 'στὸν φάτσα κι' ἔγω χωροῦναι σὲ μὲ κώχη:
αγαρὰ 'στον τὸν χωρατατζῆ, τί κέρῃαι ποῦ σοῦ τῶμῃαι
'στὸ βῆμα χιλμίντριαι σάν ἄλλου βερβάτο
καὶ λῆαι τοῦ Κορριεῖται:
« ἔχειαι ἀνάστημα ἔψηλ, μὲ χίρι ντικατὸ
κι' ἀδύνατη τὴν πλάτη. »
Εἶπεν αὐτὰ μὲ ἐκτύπησαι γιὰ τοῦτον ὁ Κορδὸναι
μὲ τὸ ζερβὸ τὸ χίρι τῆς τὸν δαῖζον ἀγῶνα,
σάν νά τοῦλεγα: εἰ βγάνῃσαι
καὶ παρλάρῃαι, φουκαρά;

